

Júliaren urtebetetzea

Júlia bost urteko neskato bat zen, eguzkitan sua bezala distiratzen zuen ile gorria eta jakin-minez betetako begi marroiak zituena. Egun gutxiren buruan, sei urte beteko zituen eta oso hunkituta zegoen, ez bakarrik urtebetetzeak maite zituelako, baizik eta aurten beste edozeinek baino gehiago nahi zuen amets bat zuelako: patinatzen ikastea.

Arratsaldero, eskolatik irtetean, Júliak parkean zeuden haur nagusienak bizkortasunez patinatzen ikusten zituen. Biraka, buelta eman eta salto egiten zuten, hegan ariko balira bezala! Egunen batean gauza bera egin ahal izatea amesten zuen.

Goiz batean, gurasoekin gosaltzen ari zela, sorpresa izugarria eman zioten: begizta urdin batez bildutako kutxa handi bat.

— Zorionak aldez aurretik, Júlia! —esan zioten irribarrez.

Begiak zirraraz distiratsu zituela, Júliak kutxa ireki zuen eta… patin eder batzuk zeuden! Urdin argiak ziren, izar txikien antzeko xehetasun distiratsuekin.

— Zuretzat dira —esan zion amak—. Orain beti nahi izan duzun bezala patinatzen has zaitezke!

Júliak ezin zuen sinetsi. Berehala patinak jantzi eta lorategira joan zen. Baina, oso hunkituta egon arren, konturatu zen ez zela dirudien bezain erraza. Pare bat aldiz erori zen, baina aldi bakoitzean berriro jaikitzen zen.

Gau hartan bertan, patinak armairuan gordetzen ari zela, zerbait arraroa ikusi zuen. Paper zati txiki bat patinetako baten barruan itsatsita zegoen. Atera eta irakurri zuen: “Patina hauek magikoak dira, baina bihotzarekin bakarrik funtzionatzen dute. Sinistu zeure buruan eta hegan egin haizea bezala”.

Júliak ez zekien zer esan nahi zuen horrek, baina irribarre egin eta begiak itxi zituen, egunen batean beldurrik gabe patinatzeko gai izango zela amestuz.

Hurrengo egunean, parkera joan zen patin berriekin. Hasieran, aurreko egunean bezala, bata bestearen atzetik erori zen. Baina paperean zegoen mezua gogoratu zuen. Begiak itxi zituen une batez eta arnasa sakon hartu zuen. “Sinistu zeure buruan”, pentsatu zuen.

Berriro saiatu zenean, zerbait magikoa gertatu zen. Leunki irristatzen hasi zen, hasieran beldur pixka batekin, baina pixkanaka, konfiantza gehiagorekin. Oinak mugitzen zitzaizkion, patinek zer egin zehazki jakingo balute bezala. Bat-batean, ez zuen erortzeko beldurrik. Dotoreki biratzen hasi zen eta gurpilen gainean hegan egiten ari balitz bezala sentitzen zen.

“Júlia! Lortzen ari zara!” oihu egin zuen bere lagun Laiak, denbora guztian begira egon zitzaionak.

Irribarre erraldoi batekin, Júliak patinatzen jarraitu zuen, saltoak eta birak eginez gelditu gabe. Konturatu zen sekretua ez zela patinak magikoak zirela, baizik eta magia bere barruan zegoela. Norbere

buruan sinestearen eta amore ez ematearen magia.

Egun hartatik aurrera, Júliak praktikatzen jarraitu zuen, gero eta hobeto. Eta bere urtebetetzea iritsi zenean, bere lagun eta senide guztien aurrean patinatzeko gai izan zen. Denak harrituta geratu ziren bere grazia eta konfiantzarekin. Bere ametsa egia bihurtu zen.

Júliak ikasi zuen iraunkortasunarekin eta konfiantzarekin, buruan zuen edozer gauza lor zezakeela. Patinak bereziak ziren, baina benetako magia beti egon zen bere barruan.